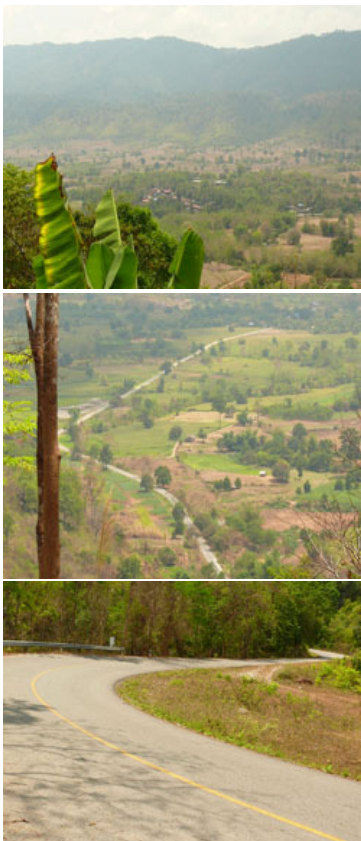

**“ผมไม่เคยคิดว่าผมเป็นผอ.นะ ผมคิดว่าผมเป็นขอทาน ขอเค้าหมดละ
ครับ ทำเรื่องขอไปเรื่อยๆ ทั้งอาคาร ห้องสมุด ปูน กระเบื้อง คิดว่าเราทำเพื่อ
เด็กนักเรียน”**

ว่าที่ร้อยตรีสมจิตร รอดเรือง

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาฟองแดง

ระยะทางกว่า 20 กิโลเมตรบนถนนสายนครไทย-นาเมือง จากอ.นครไทย จ.พิษณุโลก พาเราเข้าสู่เส้นทางที่ได้รับการยืนยันว่า ช่วงฤดูฝนถนนมีสภาพค่อนข้างแฉะ ดินจะไหลถล่มลงมา และมีน้ำท่วม เป็นเส้นทางคดเคี้ยวขึ้นเขา และได้หักศอกอีกกว่า 20 กิโลเมตร จึงถึงบ้านนาฟองแดง ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียนบ้านนาฟองแดง หนึ่งในโรงเรียนที่ได้รับทุนในโครงการ “Drinking Water for School Children” จากมูลนิธิเพื่อชีวิตที่ดีกว่า

โรงเรียนบ้านนาฟองแดง เป็นโรงเรียนที่ห่างไกลและตั้งอยู่บนพื้นที่ภูเขาสูง อยู่ห่างจากจ.พิษณุโลกเป็นระยะทาง 140 กิโลเมตร อยู่ไกลจากอ.นครไทย 40 กิโลเมตร ตั้งอยู่ในต.นครชุม อ.นครไทย จ.พิษณุโลก เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนรวม 73 คน ครูและเจ้าหน้าที่ 7 คน

“น้ำ” เป็นปัญหาหลักของโรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนยังไม่มีเครื่องกรองน้ำและถังเก็บน้ำที่คุณภาพให้นักเรียนดื่ม ปกติเด็กนักเรียนจะดื่มน้ำจากภูเขาโดยไม่ผ่านการกลั่นกรองแต่อย่างใด เวลาฝนตกน้ำจะขุ่นและออกเป็นสีน้ำตาล บางครั้งเวลาเปิดน้ำที่ไหลมาจากภูเขาจะพบตัวทากเลือดไหลมากับน้ำด้วย นอกจากนี้ ช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษายนของทุกปีจะเป็นช่วงที่ภูเขาไม่ไหล ทำให้เด็กนักเรียนขาดแคลนน้ำอุปโภคบริโภคเป็นอย่างยิ่ง

“น้ำเป็นปัญหาหลัก ที่นี้กินน้ำภูเขา ใช้วิธีขุดบ่ อ เด็กๆเอาน้ำมาจากบ้าน ก็เป็นน้ำฝนไม่การต้มหροก” ว่าที่ร้อยตรีสมจิตร รอดเรือง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านนาฟองแดงกล่าว

“ก็บอกเด็กนักเรียนนะว่าถ้าฝนตกใหม่ๆ น้ำขุ่นก็อย่ากิน แต่เด็กๆก็กิน ไม่รู้จะทำยังไง ไม่มน้ำกิน ก็บอกให้ต้มอยู่ แต่เราก็ไม่ได้ไปอยู่ที่บ้านเด็ก เด็กทุกคนจะมีกระติกส่วนตัว กินน้ำที่เอามาจากบ้าน ที่บ้านก็คงไม่ได้ต้มหροก ถ้าเห็นว่าใสๆ น่าจะกินได้ ก็กินเลย”

ปัจจุบัน โรงเรียนมีถังเก็บน้ำแต่รั่ว เนื่องจากอายุการใช้งานที่ยาวนาน ทางโรงเรียนจึงวางแผนจะซื้อถังเก็บน้ำขนาดความจุ 1,500 ลิตรจำนวน 2 ถัง แล้วต่อเข้ากับเครื่องกรองน้ำเพื่อให้เด็กนักเรียนได้ดื่มน้ำสะอาดถูกสุขลักษณะ

“เด็กก็คิดว่าน้ำสะอาดหมดล่ะครับ ตอนแรกก็มีเครื่องกรองน้ำ แต่มันเสียไปเมื่อ 2 ปีที่แล้วคือเปิดมาแล้วน้ำมันขุ่น ก็ไม่มีตั้งซื้อใหม่”

เนื่องจากเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก การบริหารจัดการงบประมาณที่มีอยู่น้อยจึงค่อนข้างทำได้ยาก

“โรงเรียนขนาดเล็กก็อย่างนี้แหละ ค่าไม่ค่อยสนใจ โรงเรียนเล็ก เด็กก็น้อย ค่าไม่ค่อยให้ความสำคัญ คิดว่าลงทุนไปก็ไม่คุ้ม” ผอ.สมจิตรกล่าวเชิงตัดพ้อ

ผอ.สมจิตรเล่าว่าด้วยงบประมาณที่มีอยู่จำกัดทำให้การพัฒนาโรงเรียนต้องได้รับการช่วยเหลือจากองค์กรภายนอก โดยผอ.เป็นผู้ดำเนินการจัดทำโครงการขอสนับสนุนทุนทรัพย์หรือสิ่งของจากในชุมชนหรือองค์กรอื่นๆ เช่น หลอดไฟ ปูน วัสดุก่อสร้าง เป็นต้น

“ผมไม่เคยคิดว่าผมเป็นผอ.นะ ผมคิดว่าผมเป็นขอทาน ขอเค้าหมดล่ะครับ ทำเรื่องขอไปเรื่อยๆ ทั้งอาคาร ห้องสมุด ปูน กระเบื้อง คิดว่าเราทำเพื่อเด็กนักเรียน ขอเองหมด ผ้าป่าบ้าง เรี่ยไรชาวบ้านบ้าง” ผอ.สมจิตรกล่าวทิ้งท้าย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าความมุ่งมั่นตั้งใจของผู้อำนวยการหนุ่มจะได้รับการสนับสนุนอย่างดีจากทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาทางการศึกษา วิชาความรู้ หรือการพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์ของเยาวชนลูกหลานไทยเรานั้นเอง

